

Arrest

nr. 113 669 van 12 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 23 juli 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij diende op 17 juni 2013 een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 23 juli 2013 een beslissing genomen houdende weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing:

“Overwegende dat de betrokkene op 17 juli 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat ze haar identiteitsboekje/geboortebokje met vertaling naar het Nederlands en haar identiteitskaart met vertaling naar het Nederlands naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste

asielaanvraag. Overwegende dat de advocaat van de betrokkene een fax stuurde naar de Dienst Vreemdelingenzaken waarin deze ingaat op de identiteitsdocumenten, dat hij niets als bijlage bijvoegt, dat de betrokkene een identiteitsboekje/geboortboekje en een identiteitskaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze hierboven reeds werden besproken, dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een attest van een arts-voorganger CE die stelt dat de betrokkene zijn samenkomsten bezoekt sedert anderhalf jaar, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag; dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een medisch attest en hij een stuk citeert waarbij opgemerkt moet worden dat noch de advocaat van de betrokkene, noch de betrokkene, noch haar dochter een medisch attest naar voren brengen, dat, wat er ook van zij, medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, dat ze een dergelijk medisch attest reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen waarom ze haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor Vluchtelingen en de Staatlozen of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...”

2. Over de gegrondheid

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“EERSTE MTDDDEL: Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen. in combinatie met 51/8 Vw.: Overwegende dat artikel 51/8 Vw. laat gelden dat (...). Overwegende dat de gemachtigde van de Minister, door te oordelen dat "de medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève" duidelijk de relevantie van medische stukken in een asielprocedure niet onderkent; Dat deze stukken immers werden neergelegd als nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., aangezien deze stukken aan het CGVS toelaten om de asielaanvraag, respectievelijk de vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, in hoofde van verzoekster te beoordelen conform de §§. 196 en 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag; Dat in de voormelde §§ van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag bepalen een specifieke procedure is voorzien teneinde de vrees voor vervolging ten aanzien van personen met een psychologische aandoening te determineren; Dat het volgende is vermeld onder de §§. 208 t/m 211 van het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag: (...). Nu de verwerende partij op de hoogte is van de medische problematiek, is het van belang dat verzoekster door het CGVS wordt verhoord zoals voorgeschreven in voormelde Guidelines; Dit medisch stuk laat immers aan het CGVS toe het bestaan en de graad van zelfcensuur vast te stellen opdat ze alsnog de impact van de zelfcensuur kan nagaan op de onduidelijkheden en tegenstrijdigheden die ze eerder had vastgesteld, wat niet door de dienst vreemdelingenzaken kan worden gedaan; In dit opzicht is het medisch rapport een relevant stuk en gaat het niet op dat de verwerende partij dit stuk niet in overweging neemt op basis van de motivering dat "medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève Hier worden de medische motieven immers aangewend om aan te tonen dat bepaalde tegenstrijdigheden/algemeenheden het gevolg zijn van een autocensuur dat medisch kan worden verantwoord, ook al valt dit stuk in de enge zin van het woord niet onder de criteria van de Conventie van Genève; Het is duidelijk dat de psychologische toestand, die aan de basis ligt van een zekere terughoudendheid jegens de Belgische autoriteiten, en dat in een uitvoerig medisch rapport wordt beschreven, door het CGVS moet worden beoordeeld teneinde de gevolgtrekkingen te kunnen bepalen voor de tegenstrijdigheden/algemeenheden die in het eerste verhoor aan bod kwamen, en die, gelet op de medisch toestand, kunnen worden uitgeklaard indien rekening wordt gehouden met de autocensuur die verzoekster nog steeds aan de dag legt en die het gevolg zijn van de repressie die ze heeft meegemaakt gedurende haar verblijf in Iran (dus sinds ze is geboren tot op het ogenblik van haar vlucht); De psychologische toestand, respectievelijk de autocensuur waarvan sprake in het medisch rapport, is een belangrijke factor teneinde de vaagheden en/of tegenstrijdigheden te kaderen conform

voormelde procedure die enkel door het CGVS kan worden gevoerd en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens de procedure steunende op artikel 51/8 Vw.; Gelet op de relevantie van voormeld medisch rapport, kan bezwaarlijk worden gesteld dat de motivering dat "de medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève" als zijn voorkomt als afdoende in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen; Overwegende dat de psychologische toestand van betrokkene een belangrijk element is op basis waarvan een plausible uitleg kan worden verstrekt m.b.t. de vaagheden en/of tegenstrijdigheden, die uiteraard afhangen van de psychologische toestand van verzoekster; Dat de bijzondere procedure zoals voorzien in voormelde §§. een procedure is dat hiermee rekening houdt en tegemoet komt aan de specifieke noden van verzoekster teneinde haar toe te laten om de vrees voor vervolging uiteen te zetten rekening houdende met zijn psychologische toestand en de autocensuur die ze aan dag legt; Dat het stuk dat een dergelijke ziekte-toestand aantoon, uiteraard een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 Vw.; Dat dit nieuw medisch stuk in voormelde context dient te worden geplaatst, in de zin dat ze voornamelijk een invloed heeft op het procedurele karakter van de asielaanvraag; Dat het als onzinnig voorkomt om dit medisch stuk te gaan toetsen aan artikel 1 A van de Conventie van Genève, zonder in feite oog te hebben voor de werkelijke feiten die zij inroept ter ondersteuning van haar vrees voor vervolging in het licht van haar medische toestand; Door dit nieuw gegeven niet te beschouwen als zijnde een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 Vw., heeft de verwerende partij artikel 51/8 Vw. geschonden;"

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekende partij uit kritiek op de motivering in de bestreden beslissing inzake een beweerd medisch attest. Zij laat echter volgend motief ongemoeid: *"dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een attest van een arts-voorganger CE die stelt dat de betrokkene zijn samenkomsten bezoekt sedert anderhalf jaar, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag; dat de advocaat van de betrokkene ingaat op een medisch attest en hij een stuk citeert waarbij opgemerkt moet worden dat noch de advocaat van de betrokkene, noch de betrokkene, noch haar dochter een medisch attest naar voren brengen, dat, wat er ook van zij, medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, dat ze een dergelijk medisch attest reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag."*

Verzoekende partij gaat er bij haar concrete kritiek vooreerst aan voorbij dat zij geen medisch stuk heeft voorgebracht en dit evenmin werd gevoegd bij de fax van de advocaat (fax die uit 8 pagina's bestaat, zonder bijlagen), zoals ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Het administratief dossier bevat geen medisch attest, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee ook geen rekening kon houden. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat verzoekende partij geen medisch attest heeft voorgebracht.

Verzoekende partij haar betoog dat een medisch attest is voorgelegd, vindt geen steun in het administratief dossier en doet geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het uitgebreide betoog inzake de relevantie van medische stukken in de asielprocedure en de verwijzing naar het handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus in het kader van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag, mist derhalve feitelijke grondslag.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoekende partij *'een dergelijk medisch attest reeds naar voren hadden kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag'*.

Verzoekende partij heeft haar asielaanvraag ingediend op 10 april 2012, waarna zij op het CGVS gehoord werd op 8 augustus 2012 en 29 oktober 2012, en de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing heeft genomen op 19 december 2012. Verzoekende partij heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest van 25 maart 2013 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij heeft geweigerd.

Verzoekende partij licht niet toe om welke reden zij tijdens deze eerste asielprocedure geen dergelijk medisch attest heeft voorgebracht, en dit pas bij haar tweede asielaanvraag heeft gedaan. Het voorgaande geldt des te meer nu verzoekende partij tijdens het verhoor op 23 juli 2013 (zijnde dus nadat haar advocaat een fax heeft verstuurd), met geen woord heeft gerept inzake deze beweerde medische problematiek. Verzoekende partij beperkte zich ertoe te verwijzen naar de identiteitsdocumenten (boekje en kaart) die zij heeft ontvangen, en naar de doodstraf die zij in Iran zou krijgen omdat zij zich volgens haar eigen beweringen heeft laten bekeren tot evangelist.

Het is frappant dat verzoekende partij haar kritiek zich volledig toespitst op het onderdeel van de motivering dat *'medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève'*, doch de beide andere motieven die de beslissing kunnen schragen, onbesproken laat.

Verzoekende partij toont niet aan dat de motivering dat geen medisch attest wordt voorgelegd en dat zij een dergelijk medisch attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag, kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 51/ 8 VW. Aangezien, op basis van de overweging zoals aangetekend in de bestreden beslissing, namelijk "opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève (...) dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging („)"; Terwijl, hoewel medische problemen niet onmiddellijk onder de criteria vallen van de Conventie van Genève, voormeld artikel niet belet dat medische stukken worden neergelegd teneinde aan te tonen dat bepaalde tegenstrijdigheden of vaagheden, hun oorzaak vinden in een psychologische ongesteldheid (lees autocensuur), waardoor de geloofwaardigheid alsnog kan worden hersteld; Dit is een beoordeling die het CGVS moet doen, al dan niet met toepassing van een bijzondere procedure zoals voorzien in §§ 201 t/m 208 van voormelde richtlijn; Door eenvoudigweg te stellen dat medische stukken geen betrekking hebben op de vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, terwijl deze stukken wel degelijk relevant zijn teneinde de geloofwaardigheid van verzoekster te herstellen, schendt de verwerende partij artikel 51/8 Vw, wanneer deze stukken buiten beschouwing worden gelaten en de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen; Zodat, de bestreden maatregel dat vaststelt dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen, aangezien "opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève (...) dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging („)", terwijl dit stuk wel degelijk dateert van na de afhandeling van de eerste asielaanvraag en de geloofwaardigheid van verzoekster kan herstellen, is in het licht van artikel 51/8 Vw. niet naar recht verantwoord;"

2.2.2. In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Wederom is de kritiek van verzoekende partij uitsluitend toegespitst op het motief dat *'medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève'*, doch laat zij de overige motieven onbesproken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de motivering dat geen medisch attest wordt voorgelegd en dat zij een dergelijk medisch attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag, kennelijk onredelijk is. Derhalve maakt zij geen schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 13 E.V.R.M., in combinatie met de grief gesteund op artikelen 2 en 3 E.V.R.M. Aangezien, verwerende partij in het kader van de procedure voorzien in artikel 51/8 Vw. oordeelde dat "opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève (...) dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (.)"; Terwijl, artikel 13 E.V.R.M. vereist dat de grieven m.b.t. artikel 3 E.V.R.M. onderworpen moeten worden aan onafhankelijk, aandachtige en uitgebreide controle; Het EHRM stelt dienaangaande dat (...). Overwegende dat de procedure zoals voorzien in artikel 51/8 Vw. alsook de wijze waarop de nieuwe stukken door verwerende partij buiten beschouwing werden gelaten, onverenigbaar is met de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 E.V.R.M., alsook met bovenvermelde rechtspraak aangaande artikel 13 E.V.R.M.; Zodat, de bestreden maatregel dat op basis van artikel 51/8 Vw. de nieuwe stukken aangaande de in artikel 2 en 3 E.V.R.M. bedoelde grieven, niet beoordeelt, laat staan aan een doorgedreven en nauwkeurig onderzoek onderwerpt, is in het licht van artikel 13 E.V.R.M. niet naar recht verantwoord;”*

2.3.2. Wederom moet worden vastgesteld dat de kritiek van verzoekende partij uitsluitend toegespitst is op het motief dat *'medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève'*, doch laat zij de overige motieven onbesproken.

Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Verzoekende partij kan zich niet beroepen op haar eigen nalatigheid, met name dat zij geen medisch attest heeft voorgelegd en dat zij evenmin heeft toegelicht om welke reden zij zulk attest niet eerder kon voorleggen.

Verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft, nu zij een verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend waarin zij haar grieven kan toelichten. Voorts dient erop gewezen te worden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming niet afhangt van de zekerheid van een gunstige afloop voor de verzoekster en gerelateerd is aan het geheel van de door het interne recht geboden rechtsmiddelen (vgl. EHRM 5 februari 2002, Conka, nr. 75).

Artikel 13 van het EVRM heeft geen rechtstreekse werking (cf. J. VELU en RERGECE, *La Convention Européenne des droits de l'homme*, Bruxelles 1990, p. 93.). Bovendien kan artikel 13 van het EVRM alleen maar geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. *In casu* verwijst verzoekende partij wel naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM, doch zij gaat hier niet verder op in en derhalve maakt zij geen schending van deze artikelen aannemelijk.

Verzoekster toont niet aan dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoekster voert een vierde middel aan:

“VIERDE MIDDEL: Schending van artikelen 2 en 3 E.V.R.M. Aangezien, verzoeker op basis van een medische rapport heeft aangetoond dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar psychologische ongesteldheid en angstsyndroom die medisch werd vastgesteld; Terwijl, artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat (...). Overwegende dat het EHRM onderhavig artikel aanmerkt als zijnde het meest fundamentele artikel van het E.V.R.M., aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen bestaansreden meer zouden hebben; Dat onderhavig artikel de overheid verbiedt om daden te stellen die tot gevolg zouden hebben dat het recht op leven in het gedrang komt; Dat door de "indirecte derdenwerking", de schending van artikel 2 E.V.R.M. door een particulier of een groep particulieren kan worden aangevoerd tegen een lidstaat, wanneer wordt aangetoond dat de schending (mede) te wijten is aan een gebrek aan bescherming vanwege die lidstaat in kwestie; Dat op verzoekster de "aanvoeringslast" rust; Met betrekking tot de bewijslevering van het risico kan gesteld worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 E.V.R.M. in geval een uitlevering of uitwijzing; Er dient bijgevolg op basis van substantiële elementen te worden aangetoond dat het gevaar

op levensberoving reëel is en dat de overheden van de ontvangststaat niet in staat zijn om het risico op levensberoving in hoofde van verzoekster te voorkomen door voldoende bescherming te bieden; Dat deze zienswijze gedeeld wordt door de Raad van State, in die zin dat hun beweringen met een begin van bewijs moeten worden gestaafd; Artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. » Dat, (...). Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat; Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen; Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.; Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht : (...). In casu heeft verzoekster in de eerste asielprocedure stukken neergelegd, welke een ernstig bewijs vormen dat verzoekster het risico loopt om van haar recht op leven in de zin van artikel 2 EVRM te worden ontnomen of minstens onderworpen te worden aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling; Dat verzoekster immers in het kader van de eerste en tweede asielprocedure stukken heeft overgelegd, waaruit minstens blijkt dat het begin van bewijs voldoende werd aangetoond, in de zin dat voldoende werd aangetoond dat verzoekster zich had bekeerd tot de Evangelische Kerk, wat volgens algemene rapporten betreffende de situatie in Iran wordt bestraft met de doodstraf; Dat verzoekster voornamelijk tijdens de indiening van de eerste als de tweede asielaanvraag bijgevolg het begin van bewijs heeft bijgebracht dat zij een reëel risico op een aantasting van zijn recht op leven, minstens om onderworpen te worden aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling; Op basis van de motieven zoals aangehaald in de bestreden maatregel kan worden besloten dat verwerende partij er evenwel niet in geslaagd is om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen, aangezien ze in een niet aan artikel 13 E.V.R.M. conforme procedure vaststelt dat de nieuwe stukken eerder konden worden voorgelegd tijdens de eerste asielprocedure, waardoor de stukken buiten beschouwing werden gelaten; Het Hof stelt immers dienaangaande dat (...). Dat verwerende partij zich vergenoegde door eenvoudigweg, zonder een in artikel 13 E.V.R.M. vereist onderzoek naar de grieven, te stellen dat "ditgeen nieuw gegeven is "; Dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een weerlegging van het begin van bewijs; Dat de procedure voorzien in artikel 51/8 Vw. niet toelaat om dit begin van bewijs te weerleggen, aangezien de weerlegging van dit begin van bewijs minstens moet geschieden nadat de grieven op een aan artikel 13 E.V.R.M. bedoelde deugdelijk onderzoek werd onderworpen, wat niet kan gebeuren door de Dienst Vreemdelingenzaken ; Bijgevolg kan voldoende naar recht worden gesteld dat de bestreden maatregel een schending uitmaakt van artikel 2 E.V.R.M. en 3 EVRM; Zodat, de bestreden beslissing is in het licht van artikelen 2 E.V.R.M. en 3 EVRM niet naar recht verantwoord;"

2.4.2. In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Zij houdt voor op basis van een medisch rapport te hebben aangetoond dat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan haar psychologische ongesteldheid en angstsyndroom dat medisch werd vastgesteld.

De Raad dient andermaal te herhalen dat deze kritiek gesteund is op de premisse dat verzoekende partij daadwerkelijk een medisch attest zou hebben voorgelegd, wat niet het geval is. Verzoekende partij haar beschouwingen vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De bewijslast rust in de eerste plaats op diegene die een schending inroept van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM. Verzoekende partij moet aldus redelijkerwijs aannemelijk maken dat de bestreden beslissing de beëindiging van haar leven tot gevolg zal hebben. Door haar vage beschouwingen toont verzoekende partij dit niet aan. Evenmin maakt verzoekende partij een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Zij houdt voor tijdens de eerste en tijdens de tweede asielaanvraag (waarover de in casu bestreden beslissing genomen werd), "stukken te hebben voorgelegd waaruit minstens blijkt dat het begin van bewijs voldoende werd aangetoond, in de zin dat voldoende werd aangetoond dat verzoekster zich had bekeerd tot de Evangelische Kerk, wat volgens algemene rapporten betreffende de situatie in Iran wordt bestraft met de doodstraf."

De Raad laat gelden dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid om beslissingen die genomen werden in het kader van een eerdere asielprocedure en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen.

Het betoog van verzoekende partij inzake een bekering tot de Evangelische Kerk, en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij werd reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een strikt hypothetische schending van artikel 3 van het EVRM volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Het vierde middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoekster voert een vijfde middel aan:

“VIJFDE MTDDEL: Schending van artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Aangezien, op basis van de overweging zoals aangetekend in de bestreden maatregel blijkt dat verwerende partij niet is nagegaan of de nieuwe stukken die door verzoekster werden overgelegd, de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster voor erkenning als vluchteling (en voor de subsidiaire beschermingsstatus) in aanmerking komt; Terwijl, conform artikel 32 (4) van voormeld richtlijn, de verwerende partij minstens diende na te gaan "o/ de elementen of bevindingen die (...) door de asielzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt krachtens Richtlijn 2004/83/EG", Dat op basis van de inhoud zoals aangetekend in de bestreden maatregel aan artikel 51/8 Vw. een niet aan voormelde richtlijn conforme interpretatie werd gegeven waardoor de niet-inoverwegingname van de dreigbrief op onwettige wijze niet in overweging werd genomen: Zodat, de bestreden maatregel waaruit niet kan worden vastgesteld dat het element, dat door verzoekster werd bijgebracht als bewijs, de kans zou hebben vergroot om als vluchteling in aanmerking te komen, is in het licht van artikel 32 (4) van voormelde richtlijn niet naar recht verantwoord; Dat minstens kan gesteld worden dat gelet op het voorgaande, medische stukken die aantonen dat verzoekster leed aan een angstsyndroom jegens de Iraanse autoriteiten, alsook het schrijven betreffende het verschil tussen Evangelische en Protestantse bijeenkomsten wel degelijk relevant zijn en bijgevolg conform voormeld artikel in overweging dienden te worden genomen;”

2.5.2. In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekende partij laat na de directe werking aan te tonen van deze bepaling van de Richtlijn 2005/85/EG.

De Raad laat gelden dat de Richtlijn 2005/85/EG werd omgezet in het Belgisch recht. Deze omzetting gebeurde door middel van

- De Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
- Het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij toont niet aan dat artikel 32 van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze Richtlijn kan beroepen.

Nog los van de vaststelling dat verzoekende partij de directe werking niet aantoont, kan ook de concrete kritiek niet worden aangenomen. Immers, het weze tot vervelens toe herhaald, verzoekende partij heeft geen medisch attest voorgelegd, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC